

**Posudek k diplomové práci
studentky Karolíny Táborské
„Manželství v římském právu“**

FPR ZČU v Plzni, Katedra právních dějin

Práce diplomantky se zabývá institutem manželství v římském právu. Je rozdělená do osmnácti kapitol, přičemž jako první kapitola je označen úvod a poslední dvě kapitoly tvoří shrnutí ve španělštině a seznam použité literatury. Je třeba podotknout, že tento způsob rozdělení práce je poněkud neobvyklý a mám k němu výhrady. Diplomantka v úvodu své práce píše, že jejím cílem je podat osobitý výklad o manželském právu v Římě, chce se zabývat rovněž rodinou, zasnubami, zánikem manželství, a v neposlední řadě římskými zvyky, spojenými s manželstvím, které pronikly i do našeho právního řádu.

Po nastínění periodizace římských dějin diplomantka představuje strukturu římské rodiny, podává základní definice manželství a vyjmenovává překážky (absolutní a relativní), bránící uzavření manželství. Po stručném popisu manželství „přísného“ a „volného“ se zabývá instituty zasnub a věna. Popisuje průběh římské svatby, přičemž z jejího popisu však není zcela zřejmé, k jakému typu uzavírání římského manželství a ke kterému konkrétnímu historickému období se její popis vztahuje.

Dále je v práci pojednáno o majetkovém právu manželů, o dědickém právu v souvislosti s institutem manželství a o způsobu zániku manželství. Poslední kapitola před závěrem celé práce se věnuje reformám rodinného práva císaře Augusta. V samotném závěru pak diplomantka shrnuje některé své osobní dojmy ze zpracovaného tématu. V posledních dvou odstavcích se pokouší o srovnání římského a moderního manželství.

Ze seznamu použité literatury i z poznámek pod čarou je sice patrné, že diplomantka se snažila s příslušnou oblastí římského soukromého práva dobře seznámit, kvantita i kvalita použité literatury, včetně několika cizojazyčných titulů, je dostatečná, samotné poněkud chaotické schéma a dělení práce má však za následek, že práce není příliš uspořádaná, pojednává se v ní o příliš mnoha tématech a při jejím rozsahu na pouhých o málo více než padesáti stranách textu výsledkem je, že nebylo možné klíčovými tématům římského manželství věnovat dostatečný prostor.

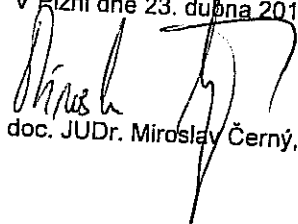
Jako konkrétní příklad důsledku chaotičnosti práce, kdy určitá zkratkovitá tvrzení vedou k zavádějícím nebo nesrozumitelným závěrům, je možno odcitovat poslední věty na straně 50, jimiž je zakončena část, pojednávající o Augustových reformách: „S příchodem křesťanství se vývoj společnosti vydal novým směrem. Císař Nero dokonce slíbil, že se bude Augustovými předpisy řídit. Křesťanská idea tedy alespoň částečně zabránila morálnímu úpadku římské společnosti“. To, že křesťanství postupně nově nasměrovalo celou římskou společnost, je samozřejmě pravdivé. Ke vztahu

mezi Římem a novým křesťanským náboženstvím existuje nespočet pramenů, z nichž některé diplomantka, pokud se již rozhodla o tomto zmínit, mohla odcitovat - kupříkladu český překlad knihy Theodora Keima Řím a křesťanství. Proč je však v této souvislosti dále v daném kontextu zmiňován právě císař Nero, ve skutečnosti první pronásledovatel křesťanů mezi římskými císaři, negativně proslulý svým osobním životem, o jehož osobě se diplomantka mohla více dozvědět kupříkladu z historického díla Suetonia, není vůbec jasné.

Vztahu mezi římským a současným manželstvím, jemuž se diplomantka v úvodní části slíbila věnovat, mohlo být rovněž poskytnuto v práci mnohem více prostoru, než tomu je v závěrečných odstavcích práce. Vhodnější by byl rovněž spíše pohled práva nežli pohled osobních dojmů diplomantky.

Přes výše uvedené značné výhrady doporučuji ještě práci k obhajobě.

V Plzni dne 23. dubna 2015

doc. JUDr. Miroslav Černý, Ph.D., JU.D.